

Negyven éve, 1972. január 21-én hunyt el **Dr. Bakk Elek** belgyógyász-főorvos, felesége, **Takács Sára**

pedig január 31-én lenne kilencven éves – Sára néni tavalyelőtt nyáron hunyt el, s e kettős évforduló készítet arra, hogy az egykori Udvarhelyről szóló

[sorozatunkban](#)

megemlékezzünk róluk.

Szobrot érdemelne a kultúrabarát orvos

Egy évvel ezelőtt [székelyudvarhelyi közönségtalálkozóján](#) **Kányádi Sándor** költő megemlítette, hogy egy szobrot talán Bakk Elek is megérdemelne ebben a városban. De ki is volt Bakk Elek?

Felsőboldogfalván született 1899. április 13-án, tizenegyen voltak testvérek. [A Református Kollégium](#)

ösztöndíjas, kiváló tanulója volt – 1918-tól Kolozsváron tanult az orvosi egyetemen, amit Budapesten, hét évvel később fejezett be. 1928-1940 között Bukarestben élt és dolgozott orvosként ('28-ban Jászvárosban honosította orvosi oklevelét), jelentős szerepet vállalva az ottani magyarság kulturális életében.

1940-ben telepedett haza Székelyudvarhelyre, ahol a helyi kórház belgyógyász főorvosaként a művelődési élet lelkes támogatója. 1942-ben vette feleségül az orvostanhallgató Takács Sárát, házasságukból két lány, Anikó és Éva születtek – Tamási Áron a „négylevelűeknek” nevezi a Bakk-családot.

A főorvosnak a Korunkban, az Előrében és Hargitában egészségügyi nevelő, orvosi-etikai cikkei rendszeresen jelentek meg, tervet dolgozott ki Székelyudvarhely fürdővárossá alakítására. A Segesvár felé vezető út mellett, az egykori gyógyfürdők fölé képzelte el a gyógykezelő-központot, de [a szejkei mofetta](#) is az ő ötlete volt.

1936-ban Brassóban adták ki Rajtad is múlik, hogy beteg ne légy! című kötetét. 1972 januárjában, hosszas betegeskedés után hunyt el. 2003-ban Székelyudvarhely polgármesteri hivatala posztumusz Pro Urbe díjjal tüntette ki, a díjat felesége vette át.

Az „átültetett alföldi asszony”

Engedjenek meg néhány személyes emléket – az egyik egy „jelenés”, amit a kilencvenes évek elején középiskolás diákként éltem meg. Iskolám névadójának szobránál ünnepség volt, aminek a végén egy idős hölgy mondott rövid beszédet – Tamási Áronról, természetesen. Röviden és velősen közölte a diákokkal és a tanárokkal, hogy annak idején nem írhatták fel Tamási sírkövére azt a négy sort, amit az író örököül hagyott, s amit most elmond nekünk. E négy sor:

*„Törzsében székely volt,
Fia Hunniának.
Hűséges szolgálja
bomlott századának.”*

Takács Sára

[Bakk Elek](#) és [Bakk Ilona](#) a [Bethlen Gábor utca](#) 20. szám alatti házában, a [Szent Ilona-völgy](#)ben.

A homoródi Bakk-villa és a Bethlen utcai szellemi központ

Bakk Elek még a harmincas években építtetett egy villát Homoródfürdőn, a Szent Ilona-völgyében – mind a villában, mind pedig a Bethlen Gábor utca 20. szám alatti házában a magyar szellemi élet jelentős alakjai megfordultak a negyvenes években – járt itt Móricz Zsigmond, Féja Géza, Németh László, a festőművész Nagy Imre s a Forrás fiatal irodalmi nemzedéke, Kányádi Sándor vagy Sütő András.

Tamási Áron 1954-ben jött haza először Budapestről s ettől kezdve többször is megfordult a Bakk-családnál, erről naplója és más írásai is tanúskodnak. Az 1966. május 26-án elhunyt író temetéséről (a farkaslaki temetés június 11-én volt) dr. Bakk Takács Sára gondoskodott, akárcsak a néhány évvel később felállított síremlékről.

A Bakk-házaspár sírja a belvárosi református temetőben van, a felső (a Béke utcai tömbházakhoz közel eső) részében, **Csanády György** (a Székely Himnusz szövegírója) sírjától alig néhány lépésre. Emléküknek minden székelyudvarhelyi szívében élnie kell: a szülőföldjére visszatért orvos és magyarországi feleségének élete jól példázza azt, hogy nagyon nehéz időkben is lehet úgy élni, hogy megkapja érte az utókor tiszteletét és megbecsülését.